

Pastinaak

SYLVIA WITTEMAN

Aan het eind van de ochtend fietste ik door de Nicolaas Beetsstraat, een straatje in Amsterdam-West dat je nondescript zou kunnen noemen als er niet zoveel interessants te zien viel: de gevel van 'nachtcafé Maxim' bijvoorbeeld, met die rode lantaarn bij de voordeur, die de ontoegankelijkheid van het gesloten rolluik niet helemaal compenseerde; en schuin daartegenover een wat morsige tweedehandsboekhandel, Sterre der Zee geheten, die er óók dicht uitzag. In de etalage stond op een schoolbordje: 'STAP UIT DE CIRKEL VAN TIJD EN IN DE CIRKEL VAN LIEFDE.' Dat betekende waarschijnlijk dat de uitbater nog in bed lag, besloot ik.

Ik kwam net van de markt en aan mijn fietsstuur hing zo'n flodderig plastic tasje met daarin uien, worteltjes, selderij, een bos peterselie en twee pastinaken. Een van de pastinaken had kans gezien met zijn punt een gat in het tasje te maken en was bezig zich naar buiten te werken, de relatieve vrijheid van de Nicolaas Beetsstraat tegemoet.

Nu raakten de gebeurtenissen in een stroomversnelling. Al fietsend

probeerde ik de pastinaak tegen te houden, met averechts effect: het tasje scheurde helemáál open en de groenten rolden over de keien, waarbij een van de pastinaken onder het wiel van een tegemoetkomende scooter belandde. De scooter remde, maar te laat: van de pastinaak, die aan de zachte kant geweest moet zijn, was weinig meer over.

'God meid, sorry!', riep de bestuurder terwijl ze afstapte en naar de resten van de pastinaak keek. Ze was een forse vrouw van 50 met een fris, rood gezicht, halflang blond wapperhaar en een zwart leren jack met metalen accenten. 'Wat is dat eigenlijk? Een soort peen?' Ik knikte, want welbeschouwd is een pastinaak een soort peen.

'Tjee, sorry zeg', zei ze nog eens. 'Ik ben toch al zo van slag. Mijn vriend is weg. Zomaar, opeens. Vorige week heeft hij nog een tv-meubel voor me gemaakt, zo tegen de muur, weet je wel, zonder pootjes, dat je er met de stofzuiger makkelijk onder komt. Een knap stuk werk. En nu? Hij moet nadenken, zegt hij. Nádenken? Als je net nog een tv-meubel voor iemand gemaakt hebt?'

Tsja. Mannen doen wel raardere dingen. Vaak komt daar trouwens géén nadenken aan te pas. 'Wat een lul', zei ik maar eens, en dat viel goed; grijnzend stapte ze weer op, stak even haar hand in de lucht en reed weg.

Ik raapte de gevallen groenten op en stopte ze in mijn fietstas. Nu had ik nog maar één pastinaak. Maar dat was geen probleem, want écht lekker zijn die dingen toch niet.

s.witteman@volkskrant.nl